

Sygn. akt III U 194/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2016r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Piotr Witkowski
Protokolant:	sekr. sądowy Beata Dzienis

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 stycznia 2016r. w Suwałkach

sprawy **P. S.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o dodatek pielęgnacyjny

w związku z odwołaniem P. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 10 lutego 2015 r. znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje P. S. prawo do dodatku pielęgnacyjnego od dnia 1 października 2014r. do dnia 30 sierpnia 2016r.

Sygn. akt III U 194/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 10.02.2015r. odmówił P. S. prawa do dodatku pielęgnacyjnego.

W uzasadnieniu wskazał, że zgodnie z art. 75 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015r. poz.748 ze zm.) dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia.

Natomiast organ rentowy w dniu 29.01.2015r. odstąpił od badania P. S. w związku z jego niestawieniem się na komisje lekarską. Wobec tych okoliczności nie stwierdził niezdolności do samodzielnej egzystencji i prawa do dodatku pielęgnacyjnego.

W odwołaniu od tej decyzji P. S. domagał się jej zmiany i przyznania prawa do dodatku pielęgnacyjnego na dalszy okres. Odnośnie zarzutu organu rentowego, jakoby nie stawił się na badanie komisji lekarskiej w dniu 29.01.2015r.

wskazał, że w dniu 26.01.2015r. otrzymał zawiadomienie z Zakładu, iż w dniu 29.01.2015r. zostanie przebadany przez komisję lekarską w miejscu pobytu. Natomiast w dniu 27.01.2015r. został przyjęty do szpitala na oddział neurologiczny. O pobycie w szpitalu poinformował Zakład i otrzymał zapewnienie, że fax zostanie przekazany do komisji lekarskiej. Natomiast w skarżonej decyzji wskazano, że nie stawił się na badanie komisji. Takie działanie organu rentowego uznał za nierzetelne.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał podstawy skarżonej decyzji. Dodatkowo wskazał, że odwołujący się nie spełnia warunków do przyznania prawa do dodatku pielęgnacyjnego, ponieważ lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 22.10.2014r. nie stwierdził niezdolności do samodzielnej egzystencji. Wnioskodawca był uprawniony do dodatku pielęgnacyjnego do dnia 30.09.2014r.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie należało uznać za uzasadnione. Odwołujący się jest bowiem nadal niezdolny do samodzielnej egzystencji.

W kwestii istnienia dalszej niezdolności do samodzielnej egzystencji Sąd zasięgnął stanowiska biegłych lekarzy sądowych, którzy na podstawie art. 278 kpc sporządzili opinie na potrzeby postępowania sądowego. W sumie Sąd uzyskał trzy opinie biegłych lekarzy sądowych.

Pierwszą opinię sporządził zespół biegłych lekarzy sądowych, w skład którego wchodził specjalista z zakresu kardiologii – J. H. i neurologii – K. J.. Po przebadaniu odwołującego się i przeanalizowaniu dokumentacji medycznej zgromadzonej w sprawie rozpoznali u odwołującego się przewlekłą niewydolność serca II/ (...), przebyty zawał serca w 2010r., stan po zabiegu angioplastyki gałęzi międzykomorowej przedniej lewej tętnicy wieńcowej z implantacją stentu metalowego w 2010r., stan po wszczępieniu sztucznej zastawki mitralnej oraz aortalnej w 1999r. stan po implantacji układu kardiowertera-defibrylatora z resynchronizacją komór (22.10.2014 r.), nadciśnienie tętnicze zredukowane, hyperurikemię, napadowy częstoskurcz przedsionkowy w wywiadzie. oraz stan po trepanacji krwaka podtwardówkowego prawostronnego w 2008r. Zaopiniowali, iż stwierdzone schorzenia czynią odwołującego się nadal niezdolnym do samodzielnej egzystencji od 01.09. 2014r. do 30.08.2016r., wskazując, iż stan zdrowia odwołującego się nie uległ poprawie od czasu ostatniego badania z dnia 04.07.2013r., na podstawie którego został uznany za niezdolnego do samodzielnej egzystencji. Biegli podkreślili, że odwołujący się manifestuje objawy zaawansowanej niewydolności serca. Przeprowadzone u niego zabiegi miały na celu ratowanie życia, natomiast nie wpłynęły istotnie na jego jakość, nadal bowiem utrzymują się objawy zaawansowanej niewydolności serca.

Drugą opinię sporządzili biegli lekarze dr n. med. R. P. – z zakresu neurologii i J. P. – z zakresu kardiologii, którzy rozpoznali u odwołującego się: niewydolność serca w klasie II/III wg NYHA, przewlekłą chorobę wieńcową, przebyte VF skutecznie rozpoznane i przerwane przez układ CRT-D (lipiec 2015r.), stan po wszczępieniu sztucznej zastawki mitralnej i aortalnej z powodu wady w 1999r., stan po wszczępieniu stymulatora serca z powodu zespołu tachybrady w 2000r., stan po zawale serca nieokreślonym leczonym w 2010r., stan po up-grade do CRT-D (profilaktyka pierwotna) w 2011r., stan po przeżyłnym usunięciu elektrod stymulatorowych i następnie ponownym wszczępieniu kardiowertera-defibrylatora z funkcją resynchronizującą (październik 2014r.), napady AT w wywiadzie, nadciśnienie tętnicze zredukowane, otyłość, stan po ewakuacji krwaka podtwardówkowego w 2008r. oraz bóle i zawroty głowy w wywiadzie. Nie stwierdzili u odwołującego się niezdolności do samodzielnej egzystencji. Biegli ci wskazali, iż stwierdzone objawy niewydolności serca wyraźnie zaburzają funkcjonowanie organizmu odwołującego się i dają pełną podstawę do uznania go za niezdolnego do jakiegokolwiek pracy, jednak równocześnie jest on zorientowany co do miejsca, czasu i przestrzeni, samodzielnie się ubiera i rozbiera, jest zdolny do samoobsługi. Nie ma aktualnie cech zaawansowanej niewydolności krążenia. Zdaniem opiniujących, jest on skutecznie leczony i zabezpieczony przed skutkami groźnej arytmii komorowej. Pod względem neurologicznym biegli też nie dopatrzili się takiego stopnia zaawansowania zmian, które dawałyby podstawy do uznania go za niezdolnego do samodzielnej egzystencji. Biegli

nie podzielili stanowiska pierwszego zespołu biegłych, którzy rozpoznali te same jednostki chorobowe, ale inaczej zinterpretowali stopień zaawansowania niewydolności krążenia.

Ostatnią, trzecią opinię sporządzili biegli lekarze sądowi K. S. – z zakresu kardiologii i M. B. – z zakresu neurologii. Rozpoznali oni u odwołującego się niewydolność serca II/III NYHA, stan po wszczępieniu CRT-D, chorobę wieńcową II/III kl.CCS, stan po NSTEMI i PCI GPZ+BMS, nadciśnienie tętnicze, stan po wszczępieniu sztucznych zastawek serca - mitralnej i aortalnej, stan po trepanacji czaszki z powodu krwiaka podtwardówkowego, zawroty głowy naczyniopochodne oraz otyłość. Zaopiniowali, iż stwierdzone schorzenia powodują niezdolność do samodzielnej egzystencji na okres 2 lat tj. od 01.09.2014r. do 01.09.2016r. Wskazali również, iż stan zdrowia odwołującego się od lipca 2013r., na podstawie którego został uznany za niezdolnego do samodzielnej egzystencji nie uległ poprawie. Z ustaleń biegłych wynikało, iż stan układu krążenia odwołującego się jest nadal niestabilny. Częste incydenty pogorszenia i tak zaawansowanej niewydolności serca skutkują jego długotrwałą zależnością od otoczenia w spełnianiu podstawowych potrzeb życiowych. Zaburzenia równowagi i zawroty głowy, utrudniające poruszanie się, jak również niedosłuch - jeszcze bardziej tę zależność pogłębiają.

Mając zatem na uwadze trzecią opinię w sprawie odwołującego się rzeczywiście należało w dalszym ciągu uznać za niezdolnego do samodzielnej egzystencji od 01.10.2014r. do 30.08.2016r. (a nie od 01.09.2014r., gdyż poprzednio miał przyznany dodatek do 30.09.2014r.). Zgodność bowiem dwóch opinii w sprawie musiała tym skutkować. Zwłaszcza tak należało uznać, że biegli J. H. i K. J. oraz K. S. i M. B. wskazali, iż stan zdrowia odwołującego się nie uległ poprawie, do czego biegli R. P. i J. P. nie odnieśli się w ogóle. Skoro natomiast stan zdrowia odwołującego się nie uległ poprawie dodatek pielęgnacyjny nadal winien mu przysługiwać. Stąd Sąd i nie podzielił zastrzeżeń organu rentowego do trzeciej opinii, uznając, że była to tylko zwykła polemika ze stanowiskiem biegłych sądowych sporządzających pierwszą i trzecią opinię w sprawie zwłaszcza, że stanowiska Głównego Lekarza Orzecznika ZUS, na które powołał się w zastrzeżeniach organ rentowy, na piśmie nie przedstawiono. Jak natomiast słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12.02.2003r., sygn. V CKN 1622/00, LEX 141384, Sąd rozpatrujący sprawę nie jest obowiązany dopuszczać kolejnych dowodów z opinii biegłych tylko dlatego, że złożona opinia jest dla strony niekorzystna.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w Suwałkach na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał P. S. prawo do dodatku pielęgnacyjnego na okres od 01.10.2014r. do 30.08.2016r.

PW/mt